

Veilighedslov som denne at reise et nyt og meget omfattende Spørgsmaal. Desuden maa det indrømmes, at det, som fremhævet i Forslagets Motiver, vil være lidet hensigtsmæssigt at gaa til en fuldstændig Tarifförändring paa en Tid, hvor det er forbundet med særlige Vanskeligheder at naae til nogenlunde sikre Forudsætninger baade hvad Rentefod og Dødelighed angaar.

Med Hensyn til Hovedpunktet i det foreliggende Forslag: Størrelsen af den Tilbagebetaling, der bliver at yde Interessenterne, da indrømmes det, at man her aldrig vil kunne naae videre end til et mere eller mindre omtvisteligt Skjøn. Udvalget tror dog at maatte gjøre gjældende, at der uden mindste Risiko for Anstalten vilde kunne udbetales en noget større Bonus end foreslaaet. Man er ingenlunde blind for, at Anstalten nødvendig maa have et betydeligt Reserver- og Garantifond udover sin „for-nødne Formue“, men naar denne er beregnet efter en Rentefod, der er lavere end den, til hvilken Anstaltens Formue efter den stedfundne betydelige Rentereduktion for Tiden er anbragt (se Bilag Nr. 1), og man desuden vedblivende opkræver Præmier efter en Tariff, der er grundlagt paa Antagelsen af ugunstigere Dødelighedsforhold end de faktisk stedfindende, turde det være at drive Forsigtigheden for vidt, naar man vil bibeholde et Reserverfond, der, efterat den foreslaaede Bonus er udbetalt, endnu vil beløbe sig til c. 11,6 Mill. Kroner eller over 33 pCt. af den fornødne Formue. Desuden er der ved det foreliggende Forslag kun raadet over de c. 4 Mill. Kroner, som Anstalten har indbunden ved den ringere Dødelighed, men hverken over det betydelige Beløb, med hvilket de c. 3,6 Mill. Kroner, som Anstalten af 1871 tog i Arv fra de ældre Anstalter, ved paaløben Rente og Rentes Rente er voget i Tiden fra 1871 til 1885, eller over de c. 6 Millioner, som Anstalten i det samme Tidrum har indbunden ved Kursavancer og høiere Rente end den i Tarifferne forudsatte. Medens nu saavel Hensynet til Ordene i

Loven af 18de Juni 1870 som andre Grunde kunne tale for foreløbig at holde det førstnævnte Beløb udenfor enhver Bonusuddeling og betragte det som et urørligt Garantifond, kan Udvalget derimod ikke se, at der kan reises nogen principiel Indvending mod at inddrage det Beløb, der er fremkommet ved Rente- og Kursgevinst, under Bonusuddelingen. Af de anførte Grunde vilde et Flertal af Udvalgets Medlemmer ikke tage i Betænkning at gaa til en betydeligere Forhøielse af den foreslaaede Bonus, men af Hensyn til den fra Regeringens Side reiste Modstand og for at samle hele Udvalget til en fælles Indstilling angaaende dette Punkt, indskrænker man sig til at foreslaa den angivne Bonusubbetaling forhøiet med 15 pCt.

Udvalget har dernæst taget under Overveielse, om der maatte være nogen Grund til at udvide Kredsen af de Interessenter, der skulle nyde Godt af Bonusuddelingen, men det er kommet til det Resultat, at de i Forslaget fastsatte Grændser i det Hele bør bibeholdes. Dog har man ment at burde medtage en enkelt i Forslaget udelukket Afdeling af Forsikringer, nemlig saadanne Overlevelsesrenter, der ere tegnede inden Udgangen af Aaret 1885, men som ere udgaaede af Risikoen inden den 1ste Januar 1889 paa Grund af den Forsørgeedes Død, medens Forsørgeren paa det sidstnævnte Tidspunkt endnu er i Live. Man har nemlig ment, at det i Tilfælde af denne Art, hvor Forsørgeren ofte har indbetalt ikke ubetydelige Beløb, uden at enten han eller hans Familie har høstet mindste Udbytte deraf, vilde være særlig haardt at udelukke Vedkommende fra Bonusuddelingen, og man har fundet saa meget mindre Betænelighed ved at medtage denne Klasse af Interessenter, som en Öändring af Forslaget i denne Retning kun vil medføre en Merudgift af ca. 200,000 Kr. (se Bilag Nr. 2).

Med Hensyn til den i Forslagets §§ 12 og 15 angivne Afgjørelsesmaade af forskellige Stridsspørgsmaal, der kunne opstaa med Hensyn til Bonusubbetalingen, har Udvalget